

Den Hof der Jonkheid van Paul Vlemminx verscheen in 1931 bij Het Venster Uitgevers, Nijmegen.

**den hof
der jonkheid
paul vlemminx**

**het venster
MCMXXXI
nijmegen**

**den hof
der jonkheid
paul vlemminx**

**het venster
MCMXXXI
nijmegen**

DE SCHOONHEID

**De Schoonheid is niet naakt, maar laat haar
naaktheid gissen
achter haar sluier. Zij lijkt wel een kuise maagd,
maar bood zich aan; ik had haar gunsten niet
gevraagd.
Zij gaf zich en sindsdien kan ik haar niet meer missen.**

**Haar godengaven zijn zeer wrede, zeer gewisse.
Ze bevrucht ons denken, dat zotte vruchten draagt,
maar geeft ook dromen in, waarmee zij ons belaagt.
Er brandt altijd wierook bij haar zingende missen.**

**Diana, die in 't bos op schuwe hinden jaagt,
gij zeide kuis te zijn, maar mind' Endymion.
Verhaal mij, Maan, wat gij in al uw nachten zaagt.**

**o Venus Magdalena, zoete lijdensbron,
met uw tienduizend ewigfrisse borsten daagt
gij 't onuitblusbaar vuur uit der enige Zon.**

DE BOKKENRIJDER

**Ik dwaal, gebroken, door de duisternis,
alléén. Ik heb geen andre kameraden
als hoeren, die als ik door 't donker waden,
en die als ik 't gevoel van een gemis
bedwelmen door steeds zotter maskeraden
van onverschilligheid en hoon, van lis-
ten, ongehoord geslepen en genot,
van opgeschroefde vrolijkheid en spot.**

**In 't alledaagse leven met zijn zwermen
verstrooiingen gelooft men aan geen God.
Maar in de stilte op henzelf gedreven,
hoor hoe die onverschillige harten kermen.
Maar als we spelen, spelen wij bedreven
in zwarte kunsten; en als wij verslaan
den tegenstander, hebben wij geen hart,
slechts wreedheid. Hel en hemel wordt getart.**

**De zon ontkennen wij zoals de maan.
De sterren zijn zo ver dat wij niet achten
hun zweven. Op verlof kan ik niet wachten.
Ik doe mijn zin. Wij laven onze lusten
aan die oneindige, maar gevloekte kusten,
die men niet zonder schipbreuk naadren kan,
waarop geland het schip een wrak wordt, van
de woeste branding een weerloze prooi.**

**Oneindig is genot voor wie te leven
durft. Heel de wereld is de simple tooi
om onze sponde. Wij zijn de late neven
der bokkenrijders, die hun vrouwen namen
vòr op hun hengsten, en een andre namen,
een jonge, ter vernieuwing van het oud
genot. Helaas! nu zijn we moe en koud
door al de hete vreugden die verlammen.**

Te hevig en te hoog sloegen de vlammen.

WOESTIJN

**Een droge vlakte in een stilte zonder geuren.
Waar zijn de groene bomen en de bloemkleuren?**

**Wanneer de zon opkomt in 't oosten, snellen wij
haar tegemoet. Wij rennen heel den dag.
's Avonds, vermoeid en dorstig, vinden wij
slechts bloedsporen in 't westen. Elken dag
hetzelfde. Draaien met de zon! die wijkt.
Het wordt steeds nacht.**

**Een droge vlakte. Ijsbergen, ijsberen
in 't noorden. Maar de duiven en de druiven?
De palmen onder strakblauwe luchtmeren?
Achtergelaten Zuiden, niet meer wuiven!**

**Uw mistig glimmen, wintermiddagzon,
bedroeft den rustelozen wandelaar.
Ontsluier uw gelaat, o witte non,
òf hul u in een zwarte kap: er lacht
in uw halfnaakt gezicht een heel gevaar.
Was het maar nacht.**

**Een droge vlakte zonder ijzel en ijsbloemen,
zonder sneeuwvlokken. Schrale zon, uw sterven
en uw herleven elken dag brengt scherven
aan 't glanzen, de gebroken ogen van die zwerven.**

**O zwarte zon, ik heb een vreugde, zwarter
dan uw verblinding. - Ik veracht
u, hartentarter!
Was het maar nacht.**

DEEMSTERING

De kromme straten liggen open voor den nacht,
gevuld van fluistren als van ongeziene machten.
In deze straten zal ik zeer verlaten wachten,
tot duisternis met krommen snater lacht.
Vanuit den grond komt deemstering en mengt zich
met hemels donkerte. De straat verlengt zich
nog langer dan zij is. Onzichtbaar tasten
handen en harten, maar de ziel verzengt zich
aan brandend weten en aan heet bewustzijn.
De zee der nacht is woelig; onze masten
gebroken door verwaarlozend gekust-zijn
door meiden die op plicht noch taak belust zijn.
De wrakke boot bevaart het vloeibaar duister,
dat zeer onmisbaar om het spelenstaat
der stomdronken matrozen als een kluister
of als een hand uit schaamte voor 't gelaat.
We weten niets van wat we toen bedreven
tenzij dat wij ons zeer alleen en leeg
gevoelden later. Ieder onzer zweeg
en dacht: waar zijn die nimfen toch gebleven?
Een glimp verscheen omhoog van lichte kieren
die wapperden. Was het alleen een kleed,
of was een vrouw daarin? Waarom vermeed
zij nu hetgeen zij altijd hield in ere?
De deemstering voltrekt zich in een lang
en donzig schaven, in een koeler laven
dan baden in de zee; alleen te bang,
omdat wij zelve levend ons begraven.

DE VROUW EN HET MEISJE

- V. Ik ben d'enige die gij groet tussen zovelen,
die u betovert met mijn donker ogenvuur.**
- M. Gij weet dat ik u min, al zullen mij nooit strelen
uw handen die ik vrees. Bedenk: ge zijt mijn buur.**
- V. Gij zijt op mij verliefd: ik zag u naar me zoeken
vergeefs in d'avondstraat; ik heb het wel gezien.**
- M. Maar ik ben u nabij, o lezer van veel boeken;
ge weet, dat ik u blij en liefdevol bedien.**
- V. Wanneer ge mij bezit, bezit ge sterrenachten
waarin Vergetelheid u zoete dranken mengt.**
- M. Maar als ge mij bezit, dan zijn al uw gedachten
verheven, die mijn ongeschondenheid u schenkt.**
- V. Ik wacht op u, o kom.**
- M. Ook ik zal blijven wachten.**

LAAT ONS WANEN

**Laat ons wanen, dat dit een klein gelukjen is,
en niet piekeren. Laat me spelen als een kind
en heel tevreden zijn met schijn, met niets. De wind
verwaait zoveel bloesems, terwijl een dodenmis
gezongen wordt: zoet Requiem
temidden fruit en bloemen!
In al het lawaai gaat mijn stem
verloren. 'k Hoor die bieën zoemen
het blij geheim van zegenrijken arrebeld.
Ik, gedachtenrijke werkloze, ik belijd
mijn schuld. Confiteor. Zal 'k mogen zingen
den Gloria? Ik zal mezelf bedwingen.**

**Maar mag ik dan niet wanen
dat 'n klein geluk mijn dagen licht
en helder maakt?**

**O ijle zwanen,
veren en dons zonder gewicht!**

BLAUW LIED

Een blauwe melodie geurt door d'eentoonge straten,
waar mensen hunkren naar elkaars
gemeenzaamheid;
die niet meer zijn een veld van grijze eenzaamheid,
niet meer een veld waarop veel trage schapen blaten,

maar als de dreven van een dorp door groen
omringd,
waarlangs op blauwe sloot de witte wolken varen,
waarlangs een merel in de lindebomen zingt.
Zó doet uw blauwe kleed het mistig weer opklaren.

En 'k heb een vrede, die als avondstille hangt
over dit braakland van mijn dadenloze leven,
terwijl mijn ziel, gesmoord, uw verre woorden vangt
en d'eigen taal vergeet om wat gij hebt gegeven:

een ijdel, ijl fantoom als gouden avondluchten,
die niets zijn dan de schijn op wolken van de zon.
Gij zijt een kleine ster, een blauwe koele bron.
Toch wil ik naar de sneeuw van hoge bergen
vluchten.

PEREGRINUS

**Mijn trots zal ook dit dal der eenzaamheid alléén
en zonder gids doorschrijden.
Ik heb mezelf ontdaan van zachtheid en gewezen;
ik zal mezelf kastijden
met distels, doornen en met scherpen kiezelsteen.**

**De hulp der mensen is verdacht om het verraad:
vergiftigd wordt het eten.
Ik schrijd alleen, terwijl de spot mij tegenslaat;
ik word uiteengereten.
„Maar niet zoo lelik is mijn hart als mijn gelaat”.**

BEVELENDE STEM

**Hoe kan ik dit voorbijgaan: al dit wondervol
verheffende? dit stralen? dit steeds onverwacht
verrassende van uw peilend bewuste spreken?
Zodra ge woorden zegt, gaat uw gezicht verbleken
en wordt mijn blik door tranenrijken mist omnacht.**

**Wie zijt ge voor me? Wat beteken ik voor u?
Het is een levend droomgezicht dat ernstig spreekt,
uw beeld hoog in de lucht. — Wat heb ik nu,
dan nachtelik rillen om een mond die maant en smeekt,
dan rillen in den mist die mij doorweekt —?**

**Ik kan uw aantrekkende onbevangingheid,
hoe dan ook, niet weerstaan; en hoe zal ik ontkennen
de wilskracht van uw veeleisende lippen,
en veelbeteeknende woorden, die u ontglippen
lief als 't getierelier uit vogelkelen,
maar hard en plots inbrekend als bevelen,
die ik niet kan weerstaan, die ik niet kan ontkennen—?
Maar toch, maar toch: hoe goedgezigt als zomerregen,
— moet ik mijn drift door u in 't wilde laten mennen?**

**Ge zijt nog maar een kind. O Kind, dat mij genegen
mij zendt uw jeugdig fluistren tegen;
o Kind, dat klopt aan mijn geslotenheid:
— uw stem klinkt helderzwart gelijk uw haar, en bijt
in mijn lustloos geluk
de stilte stuk.**

ZOMERZORG

„We zijn nog niet verloofd, en gij zoudt willen
trouwen?“,
vroeg ik bij het begin al van uw nadering.
Maar gij hadt in mijn snel gelogen woord vertrouwen
en uw gevele aanvankelijk was een zegening.

Toen was er plots weer ernst bij u en kwam de
scheiding.
En het gevolg, o maagd, in èèn dag en èèn nacht?:
Ontluistering des nachts en overdag ontwijding,
want in mijn droom werd gij door eigen gril verkracht.

Zijt gij een maagd, die schent mijner gedachten
tempel?
Hoe kan ik blijven staan, nu gij dit hebt geduld,
simpel en nuchter voor uwer geheimen drempel,
o gij die eigen schoon vernielt door eigen schuld --- ?

Maar spijtig kwaamt ge weer tot mij: ge kùnt niet
zonder.
Zeer welkom zijt ge niet, want ik verlang naar rust.
O kroeg, o kuis bordeel zolang het duurt! Geen
wonder,
dat ik luidruchtig drink: gij zijt meer last dan lust.

**Maar 't leven blijft breedschoon. Ik ontbijt met
frambozen,
terwijl ik zie een wolk over uw huiske gaan.
Ik wandel als een prins tussen floksen en rozen
en rust zeer vorstelijk waar jonge heuvlen staan.**

**Ik kom tot u, m'n kind, met mijn lèvend verleden;
gij kunt niet scheiden, want ik heb uw lent geboeid
door najaarskleuren en ontkenning van het heden,
wijn 't oude vuur steeds meer door uw klein vlamken
gloeit.**

AFWEZIGHEID

**Zijt gij mijn vriend, daar gij met mijn geliefde stoeit?
Ik haat uw jong geraas en uw wilde vermaken
in deze hete zomermaand, die mij vermoeit
met lam gevrij en botte kussen, die niet smaken.**

**Want, o mijn vriend en vijand, het is zwoel, het broeit:
niet om dit zorgloos kind, waar ik af wil geraken,
maar omdat met den dag de oude liefde groeit,
wanneer mijn handen maar dees korte borsten raken:**

**de nooit-gestilde liefde die dit land doorzingt;
de liefde die mij warm en jong maakt; d' ene liefde
tot zulk een vrouw, waaraan men zich voorgoed
bedrinkt,
de vrouw die door veelzijdig minnen kwezels griefde.**

**o Vriend! dit kind zat op mijn harden mannenschoot,
maar ik was één weer met die vrouw; trouw tot den
dood.**

ZATHEID

**Gij die mijn zatheid zatter maakt
en eenzamer mijn eenzaamheid:
dat ik een reiner stilte beid
en walg van uw verwoede naakt,
verwekt bij u slechts minnenijd.**

**En 'k zweer u nogmaals trouw, helaas,
en rust weer rustig in uw arm.
O, gij maakt nodeloos alarm
en vreest te zeer, dat u een dwaas
verlaten zal, die is zo arm.**

**Hij laat u zeker niet met rust,
hij die niets als de rust begeert,
voordat gij hem den rug toekeert.
Hij heeft (o kindje, wees gerust)
afscheid te nemen nooit geleerd.**

**Mint hij u niet: hij denkt aan u.
Zijn aandacht neemt gij in beslag
zozeer, dat hij den helen dag
niet werken kan. — En gij werpt u
aan hem, alsof hij gàn zal. Ach . . .**

DEBAKEL

**Er was een zingen van geheime koren
engelen, die verstaan een juichend hart;
maar die verstomden dra, want nooit te voren
verwerd zo snel een wit geluk zo zwart.**

**Zij stonden beiden voor het open raam.
Hoe zong het engelkoor! Hij zei haar naam,
als gleed dit als een sein zijn aandacht langs, ter
onderscheiding van wèlk een dubbelgangster.**

**Er luidden klokken in de verte. Nog
zongen er engelen. — Maar toen verschenen
wolken en vlammen. Hulpgeroep. En log
zank 't kuise luchtkasteel. D'engelen wenen.**

MOEHEID

**Nu zijn wij beiden moe: we haten wat we minden.
De winter was nooit zwaar als tans, nu gij vergeet,
dat onbevredigd blijft het diepste. En verweet
ge mij niet, dat ik u nog niet genoeg wou vinden?**

**Vorbij is tans de lust. Waar zijn de blanke dagen,
dat gij een zon geleekt, die door den nevel scheen?
Ik walg van u; en uw bedorven mond, voorheen
een maagdenmond, wil nòg mijn bittre lippen knagen.**

**Nog hebt ge niet genoeg van mij, gij, onverzadigd,
wijl ik u proeven liet den dorstwekkenden drank.
Spijts vèrgezicht en den betoverenden klank,
helaas, toch zijn wij beiden enigszins beschadigd.**

KERSTTIJD

**Vaarwel. Hier is mijn laatste hand.
Wat zal er worden van ons beider leven,
wie weet? Gezuiverd is de brand,
en 'k heb me naar een Kind begeven.**

**Het regent. Koud en donker is
het platteland. Gaat gij niet mee?
Zingt gij niet meer? Er is gewis
wel plaats voor twee.**

**Gij kent den stal toch en zijn lichten?
Vaarwel. Neem deze winterbloemen,
en ga alleen en laat u onderrichten,
zodat gij enkel maar een Naam kunt noemen.**

**Wij zijn de kindren van dit Kind
en kunnen slechts wat stamelen.
Maar hoger zingen engelen. Ik vind
meer bloemen dan ik kan verzamelen.**

GEBED

**Bid voor ons, heilige Moeder Gods:
de aarde is zo scheef en schots.**

**maar recht staat de grote boom
die ewig is en sterk. aan den zoom
van uw mantel raken wij.
gij maakt de zwervers vroom en blij.**

**het vliegende monster dat gij bedwingt
springt op. het klooster zingt.**

**in het moeras van het vlees
zijn wij verzonken.
wij schreeuwen onze kelen hees
bijna verdronken.**

**maar hoger schiet de boom, een teken
dat boven alles staat, wij smeken
ons ogen blind. de aardbol
draait angstwekkend schuin
en maakt ons dol.**

**wij smachten naar de kruin
om in uw mantel beveiligd
uw zoon te dragen geheiligd.**

**Sij was gekleedt heerlijk, niet als de fire,
Maar eerbaerlijck na Brabantsche manire.
Een eerlijck cleedt wel genaeijdt en gesneden,
Vercirende seer wel heur suiver leden.
Want schoonder cleedt en werd' nergens gevonden
Dan men gebruijct in Brabant t'allen stonden.**

**JONKER JAN VAN DER NOOT
(XII boeken Olympiados)**

SATER-DAG

**Het is een rare dag vandaag, m'n lieveling,
met onverwachts ontdekkingen en vergezichten.
Wij ploetren in het slijk in zwoele schemering,
terwijl de regen lauw bedruppelt de gezichten.**

**Laat ons weer kindren zijn en dansen in een kring!
De grote mensen zien verbaasd wat wij verrichten
in hogen ernst; en menige ontboezeming
doet zelfs den somberste voor onze zothed zwichten.**

**De anderen gingen; maar wij slopen sámen weg,
want niets zou onze dartzelheden kunnen scheiden.
We zitten met ons twee kletsnat achter een heg
en reizen snel-gepaard naar wonderbare tijden.**

**Gedoog, m'n lief, dat ik nu zó mijn handen leg,
dat onze harten, één geworden, zalig lijden.**

VOORTDURENDE INDACHTIGHEID

**Indachtig de gesprekken zonder woorden
van uw heel zachte lippen, die bekoorden
den stillen wandelaar in witten tuin
van uw gezicht, den zwerver langs de boorden
van uwer kleren woud, door bergen, dalen,
beken, o panorama, waarop schuin
uit uwe ogen vielen groene stralen; —**

- hoe ver zijt gij, o maagd; hoe dicht, o vrouw —

**hoe kan ik ooit den rechten weg weervinden,
ik, dwaze pelgrim, die èens ben gaan dwalen
in uw oneindig woud, o bosnimf? Zou
ik ooit den rijkdom uwer vruchten, schalen
vol bier en wijn verlaten, o mijn hinde,
bekoord door uwer stilte zachte akkoorden,
indachtig uw gesprekken zonder woorden —?**

DORP-SFEER

**o Gij, die zijt zo goed als heide, en zo schoon
als duinen tussen mast, als vennen tussen bos:
gij hebt mij uwen mond en uwen schoot gegeven
voor àltijd, want ik raak niet uit dit wonder los.**

**De wierook van uw haar bedwelmt me wederom,
hoe dicht ik het land der weelden naderkom.
Ik ben uw roden haan; gij zijt mijn bruine hen.
Maar 'k weet niet, waar gij zijt; gij weet niet, waar
ik ben.**

VERGEZICHT

**Majestueus het vergezicht in die
bruinzwarte ogen, wonderlike vennen,
wier diepste wieren ik vermoed in die-
pen, warmen schoot als mos onder de dennen**

**waarop ik rust, terwijl ik helder zie
in 't water uwer ogen: zij bekennen
hetgeen uw mond verzwijgt. Analogie
van smaak, gezicht, gevoel! Wij zullen rennen**

**ten hemel op, ter helle neer. Ik zal
het paradijs genieten in het dal
der geuren; heuvels zullen mij beschermen.**

**Terwijl ik rust op zachtglooiende bermen,
schijnen twee sterren, even ongeblust
als onze dorst: monden ineengekust.**

BEURSE VRUCHTEN

**Ze zeggen, dat ge lelik zijt geworden,
O Vrouw, die waart mijn allerschoonste bruid.
'k Zal mij met krijgshaftige liefd' omgorden,
want feller nog bedwelmt het beurse fruit.**

**Wat zal ik luistren naar d' onnoozle mensen,
die alles vinden in een mooi gezicht?
Ik weet uw schoonheid dieper. Van verflensen
geen spraak: slechts zwaarder geur en meer gewicht.**

**Ik ben mijn plantenkunde niet vergeten,
die leert, dat steeds de bloei volgt op den dood,
dat het blinkendste fruit is aangevreten
en menig ruwe schil genieting bood.**

**Daarom laat ik die domme lieden praten
en hunker ik, o Najaar, naar uw borst.
'k Weet plekken, door allen met rust gelaten,
waar ik ontdek, wat niemand zoeken dorst.**

**O, stille weelde van den Herfst! Wij rusten
onder uw stervend lover zonder spijt
en proeven dromend na, hetgeen we kusten:
het overrijpe fruit der vruchtbaarheid.**

**Wie zal in 't najaar naar de lente zuchten?
Wie treurt om maagdelike bloeseming?
Mijn vrouw is als een boom met duizend vruchten,
die ik als winterkoning nog bezing.**

VERRUKKING

**Dit 's ongeproefde schoonheid die zichzelf niet kent;
natuur weet van geen winstbejag. Wie kan verhalen,
dat hij verrukt staat over 't kuise dreigement
dier hijgende gespelen?**

**Daar staat voor mij een onbewuste majesteit.
'k Voel mij haar neef, haar broer. Wie is de over-
winnaar?**

**O onverwachte pracht der onbevangenheid,
helaas! ik word uw minnaar.**

LIED DES LANDMANS

**Het land, daar ik af zingen moet,
een land gelijk een schoon gemoed,
wordt schaars verlicht door straatlantarens;
maar in den herd schijnt goedig licht,
als d' akkerarbeid is verricht:
er branden vúrge várens.**

**Dit land is duister, als de nacht
haar vale jak over de pracht
van bruine dreven heeft geslagen;
maar ik weet, waar mijn zoetelief
mij wacht met haar warmend gerief:
en het zal voor ons dágen.**

**De nachten zijn voor mij niet meer
ondraaglik, maar zij worden eer
een landschap om niet te vergeten:
ik heb een wijf, dit land gelijk,
zij werd in eer en deugd gevrijd
en wordt met vúr bezeten.**

ONGEPLOKKEN

**Met appelwangen rijdt zij op haar rijwiel
mijn trage voetreis zeer nabij. O vrijwiel!**

**Waar hedde toch die appels weggehaald?
Ik sta verrast in uw boomgaard verdwaald.**

**Pluk snel die appels van uw wangen, kind;
want gij verraadt u aan wie u zo vindt.**

**Zij bleekte herfstig en doofde haar licht.
Een druilerige zon leek haar gezicht.**

**O Boomgaard! nog een melkig vruchtenpaar
blinkt onder 't zwarte lover van uw haar.**

**Nog ongeplukt tart dit den najaarsdood
en de verdorde blaren in uw schoot.**

**O Herfst! en ik dacht in dit vruchtenloos
getij veilig te reizen . . . Bloos maar, bloos!**

ONTGINNING

1

Hier is de heide omgeploegd; hier staan de schelven
getweeën of gedrieën op het vlakke land
als hutten uit oerouden tijd, waarbij ik zelve
een schadelik insekt gelijk, door zon verbrand.

Wijd strekken zich de velden neer, stil en verlaten.
Waar onder 't rode dak een boer telt: hoeveel mud,
daarginder waar de hennen hun haan kraaien laten,
weet ik een meidje dat een emmer water put.

Maar verder! hei die daalt naar eindloze moerassen,
waarvan men 't water niet kan zien door 't vele riet.
Een wankel paadje moet me leiden naar de plassen,
waar wie zo ver durft zuivre waterlelies ziet.

Of zijn het waternimfen, die me hier bekoren?
Wie zingen daar een onbekend, maar lokkend lied?
Ik waad. Zal ik nog verder? dan ben ik verloren.
Ik zie mijn evenbeeld door de vertroebeling niet.

Een zwerver roept: „Ik moet naar de Kosterse
Hoeven.”
Ik leid, — maar laat hem voorgaan op de smalle
strook,

en bid (: misschien vermoordt hij mij). Intussen
wij beiden denzelfden tabak: hij pruimt, ik rook. ^{proeven}

De oude brug is opgebroken, en de Beerze
(„het Dommeltje”, zegt hij) staat tot den rand toe vol.
De stroming is te sterk: wat heeft men dan aan
We moeten weer terug, een vol uur, tot den Tol. ^{leerzen?}

Terug door eikebossen over drasse gronden,
tot in den Laetsten Stuijver ons verfrissing wacht.
Daar heb ik weer den rechten weg naar huis
en aan 't Lennisheuvelse Treeske dank gebracht. ^{gevonden}

Waar eens mijn voeten in de gele modder zakten,
sta ik nu tot mijn nek in de hollende loop.
Waar anders kindren dokkelden of koekjes bakten,
houdt mij een waternimf ten doop.

Ik wankel. Rechts, rechts schiet het water. O Maria.
Ik worstel en ik spartel en ik ben gered.
Maar 'k sta weer aan denzelfden kant in Samaria.
„Jerusalem” klonk mijn gebed.

Drie wolken zwommen heen ; de lucht werd hel ;
genade.

Ik ging met d'ogen toe over de hindernis
en riep verrukt en sprong. Wie zaaide hier de zaden ?
Er bloeiden bloemen in de wildernis.

Er kraaien hanen en er geuren bonte trossen,
waar door moeraslucht mijn genot vergiftigd was.
En waar konijnen stoeiden, zie ik veulens hossen
en proef ik, Najaar, rustig uw gewas.

En drink den gouden drank, de ziel van al uw vruchten,
ver van 't gevoel der kermis in een heldre kroeg,
terwijl ik lach tegen de dochter der gehuchten
met allen die de stad verjoeg.

LANGS WATERLOPEN

secus decursus aquarum. Ps. l.

**Het moge vriezen, sneeuwen, regenen of waaien:
het is hier stil; wij zwijgen, wijze Meierij.
Ik ben de landjonker die laat zaaien en maaien;
hij proeft regen als goddelijke stralen, hij
ondergaat zonnepijlen als een gouden regen.
Er is muziek rond hem en hij psalmodieert,
terwijl hij baggert in de modder van zandwegen.
Hij zegt zijn knecht: doe dit, en zie hoe die zich weert;
en tot een dienstmaagd: laat dat, en zij zàl het laten.
Het land is breed, de lucht is wijd, zijn hart is rood.
Hoor: de bomen, wier blaren rotten langs de straten,
zij zingen in den heldren wind ondanks dees dood.
De mangelpéeën worden ingekuuld: het vreten
voor 's winters van het vee. De jonker zegt: 't is goed,
maar zal de werkelijkheid nimmer of nooit vergeten:
er blijft altijd gevaar, zodat men waken moet.**

**De lopen kunnen snel de beemden overstromen
en al het hooi bederven. Als de poppen niet
vernietigd worden, zullen rupsen weer de bomen
kaalvreten, tot naakte geraamtes zonder lied,
als alles groeit en bloeit te lente.
Het kan in Junie zo wreed hagelen, dat heel
den oogst platligt en d'appels, peren zonder rente
vroegtijdig rotten. En wie heeft dan fruit en meel?**

**Dit zijn feiten, waarmee men rekening moet houden.
Men moet niet piekeren, want dit is geen probleem.**

**De landjonker negeert de stoïcijnse ouden,
wier hart van ijzer is, wier hersenen van leem.**

**Hij lacht met de humanitaire jongheeren,
en slaat zijn peerd niet zacht, wanneer 't niet lopen
al wenen dan de dierbeschermers, die vereren
Satan, het Beest, de godheid in de duiventil.**

**Hij schiet op kraaien en op eenden. In de bossen
vangt hij een haas als maal voor heel het huisgezin,
of schiet, tot vreugd der boeren die hem danken,
en prijst den Heer. Amen. Het leven is vol zin.**

**De landjonker is bars tegen de nette heren,
die zeggen dat het stinkt, wanneer de mestkar plast;
maar is een broer der boeren, en bezit met ere:
een avontuurlijk hart in een gewonen bast.**

LANDSCHAP

**Dit is uw eigen schuld. Dit zij uw deel, o arme :
een heuvellandschap als geen ander met een bron,
waaruit uw bron haar volheid put zonder erbarmen.
Slechts in wellende monden schijnt de rode zon.**

**Dor is het landschap rond deze verhevenheden,
maar zat is't volle water en vol levenskracht ;
want sterven kunnen wij met vreugde zelfs nog heden,
daar wij gistren werden verzaad en rijk : één macht.**

**Door wilde donkre struiken op den buik der bergen
zijn wij gekomen op de toppen in het licht.
Hier schouwen bergmeren elkaar zonder verbergen,
hier zwelgen open bronnen steeds elkander dicht.**

I N H O U D

**De Schoonheid
De Bokkenrijder
Woestijn
Deemstering
De Vrouw en het Meisje
Laat ons wanen
Blauw Lied
Peregrinus
Bevelende Stem
Zomerzorg
Afwezigheid
Zatheid
Debakel
Moeheid
Kersttijd
Gebed**

**Sater-Dag
Voortdurende Indachtigheid
Dorp-Sfeer
Vergezicht
Beurse Vruchten
Verrukking
Lied des Landmans
Ongeplokken
Ontginning
Langs Waterlopen
Landschap**

K O L O F O O N

Den Hof der Jonkheid van Paul Vlemminx bestaat grootendeels uit nog ongepubliceerde verzen. Deze bundel werd in het najaar van negentienhonderd een en dertig gedrukt op eigen pers van Het Venster Uitgevers Nijmegen, in een oplage van duizend exemplaren.

